

Sygn. akt: II K 450/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Becińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Rybińska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Moniki Barskiej

po rozpoznaniu dnia 30.08.2016r., 13.10.2016r., 22.11.2016r.,

sprawy:

A. Z. (1) s. J. i B. z domu S.,

ur. (...) w T.

K. J. c. H. i B. z domu N.,

ur. (...) w T.

oskarżonych o to, że:

w dniu 11 października 2015 r. ok. godz. 21.40 w T. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, publicznie i bez żadnego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego, zadając uderzenia pięściami po twarzy oraz butelką szklaną po głowie W. S. (1), spowodowali obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa, złamanie zęba 21, rany cięte okolicy skroniowej lewej, łuku brwiowego lewego oraz okolicy kąta ust po stroni lewej, narażając pokrzywdzonego na naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7

- tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

a nadto K. J. o to, że

w tym samym miejscu i czasie, publicznie i bez żadnego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego, zadając uderzenia pięściami po twarzy A. W., naruszyła jej nietykalność cielesną

- tj. o czyn z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

ORZEKA:

I. Uznaje oskarżonego **A. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a§ 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk po zastosowaniu art. 57a§ 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego A. Z. (1) do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. S. (1) kwoty 2250 (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt) złotych;

III. uznaje oskarżoną **K. J.** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a§ 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk po zastosowaniu art. 57a§ 1 kk wymierza oskarżonej karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności

IV. uznaje oskarżoną **K. J.** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt II aktu oskarżenia, tj. występku z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a§ 1 kk i za to na podstawie art. 217 § 1 kk po zastosowaniu art. 57a§ 1 kk wymierza oskarżonej karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych w pkt III i IV wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonej **K. J.** karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 4 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

VI. na mocy art. 57 a § 2 kk zobowiązuje oskarżoną **K. J.** do zapłaty nawiązki na rzecz:

1. Pokrzywdzonego **W. S. (1)** kwoty 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

2. Pokrzywdzonej **A. W.** w kwocie 300 (trzystu) złotych;

VII. na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżoną **K. J.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VIII. na mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżoną do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

IX. zasądza ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz adw. **P. K.** kwotę 672 (sześciuset siedemdziesięciu dwóch) złotych powiększoną o stawkę podatku (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu **A. Z. (1)** z urzędu;

X. zasądza od oskarżonego **A. Z. (1)** na rzecz **A. W.** i **W. S. (1)** po 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XI. zasądza od oskarżonej **K. J.** na rzecz **A. W.** i **W. S. (1)** po 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XII. zwalnia oskarżonych **A. Z. (1)** i **A. W.** od ponoszenia opłat sądowych i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 450/16

3 Ds. 721/15

UZASADNIENIE

11 października 2015r. **A. Z. (1)** i **K. J.** odwiedzili znajomych w centrum miasta, podczas spotkania spożywali wódkę. Następnie udali się do lokalu (...) przy ul. (...). W trakcie pobytu w pubie oglądali mecz i spożywali piwo. W pewnym momencie **A. Z. (1)** podniósł stół i nim rzucił, za co został wyproszony z lokalu. Za nim z lokalu wyszła **K. J.**.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej **K. J.** k. 108)

Tego samego dnia około godziny 22:00 **W. S. (1)** wraz ze swoją znajomą **A. W.** podjechał samochodem marki **S. (...)** o numerze rejestracyjnym (...) do sklepu (...) mieszczącego się w **T.** przy ul. (...). Z samochodu wysiadła **A. W.** i poszła zrobić zakupy do sklepu, **W. S. (1)** pozostał w pojeździe. Po zrobieniu zakupów, kiedy **A. W.** wracała do samochodu, została zaczepiona przez **A. Z. (1)**. Mężczyzna mówił coś niewyraźnie do **A. W.**, bełkotał, kobieta próbowała wsiąść do samochodu lecz mężczyzna jej w tym przeszkadzał, szarpał za drzwi. W końcu jednak **A. W.** do pojazdu wsiadła i zamknęła drzwi. W tym momencie przez ulicę przebiegła **K. J.** i silnie uderzyła w tylną część samochodu. Z pojazdu wysiadł **W. S. (1)**, miał zamiar sprawdzić czy z pojazdem nic się nie stało, chciał także wyjaśnić sytuację. Natychmiast w

jego stronę ruszył A. Z. (1) i K. J.. Osoby te kierowały wyzwiska w stronę W. S. (1), po czym W. S. (1) został zaatakowany przez A. Z. (1). Otrzymał silne uderzenie pięścią w twarz, następnie zaś K. J. rozbiła na głowie W. S. (1) butelkę. W. S. (1) zalał się krwią. Mężczyźni szarpali się, W. S. (1) otrzymał od A. Z. (1) uderzenie głową w twarz, a następnie został uderzony jakimś przedmiotem w czoło. Z pubu P. wybiegł pracownik - K. K. (1) i rozdzielił mężczyzn.

(dowód: zeznania świadka W. S. (1) k. 91-91v akt, załącznik B k. 1v-2, 9v, K. K. (1) k. 121v-122 akt, ze zbioru B k. 8v, A. W. k. 91v- 92v akt, ze zbioru B k. 5-6, częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. Z. (1) k. 90v, częściowo K. J. k. 33, 108)

Początkowo w trakcie zajścia A. W. siedziała w samochodzie. Kiedy jednak zorientowała się jak poważna jest sprawa, szarpiący mężczyźni oddalili się od pojazdu, wysiadła z samochodu i krzykiem próbowała rozdzielić mężczyzn. Drogę zaszła jej K. J. i kilka razy uderzyła ją pięścią w twarz. A. W. próbowała się zasłaniać. Pobiegnęła do samochodu, zamknęła się w środku i wezwała policję. Kiedy K. J. zobaczyła że A. W. zamknęła się w samochodzie i używa telefonu komórkowego, podbiegła do pojazdu i zaczęła pięściami uderzać w szybę boczną, przednią i krzyczeć wulgarne słowa. Jeszcze przed przyjazdem policji mężczyźni rozdzielił pracownik pubu P..

(dowód: zeznania świadka A. W. k. 91v-92v akt, ze zbioru B k. 5-6)

W trakcie interwencji policji K. J. była agresywna, nie chciała podać swoich danych, używała słów wulgarnych, groziła A. W..

(dowód: zeznania świadków Ł. G. k. 107v-108, notatka k. 1)

W wyniku zdarzenia W. S. (1) doznał obrażeń w postaci rany długości 4 cm w okolicy skroniowo ciemieniowej, wymagającej szycia, rany długości 2 cm w okolicy lewego łuku brwiowego wymagającej szycia, rany długości 0,5 cm za lewym uchem wymagającej szycia, rany dł cm w okolicy brody wymagającej szycia, podbiegnięcia krwawego obu powiek po stronie prawej i powieki dolnej lewej, podbiegnięcia śluzówki wargi dolnej po stronie lewej, a także złamania kości nosa oraz złamania zęba 21. Obrażenia których doznał pokrzywdzony, spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni.

(dowód: opinia sąдово- lekarska k. 6, dokumentacja lekarska k. 9)

Uderzenia pięścią w twarz nie spowodowały u A. W. obrażeń ciała, stanowiły naruszenie nietykalności cielesnej.

(dowód: opinia sąдово- lekarska k. 11)

K. J. nie była uprzednio karana sądownie.

(dowód: dane o karalności k. 34)

A. Z. (1) był wielokrotnie karany, ostatnio wyrokiem Sadu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 listopada 2015r. w sprawie VIII K 1325/15 za przestępstwo z art. 190 § 1 kk na karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 10 złotych stawka.

(dowód: dane o karalności k. 36)

Oskarżony A. Z. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie pamięta jego okoliczności, nie pamięta co było powodem zdarzenia, pamięta tylko, że się szarpał z mężczyzną. Oskarżony wskazał, że powodem niepamięci było spożywanie alkoholu w dniu zdarzenia. Przed sądem oskarżony wyjaśnił, że zdarzenie to było incydentem, pokrzywdzony znalazł się w złym czasie i miejscu. Wyraził żal.

Oskarżona K. J. w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do uderzenia mężczyzny butelką, nie przyznała się do uderzenia kobiety. Przed sądem oskarżona opisała co działo się przed zdarzeniem, jak oskarżony zachowywał

się w knajpie. Oskarżona K. J. zaprzeczyła aby była obecna przy tym jak zaczęła się awantura, że pojawiła się dopiero jak jej chłopak (A. Z. (1)) szarpał się z pokrzywdzonym i wówczas postanowiła mu pomóc.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. Z. (1) albowiem korespondowały one z zeznaniami świadków A. W. i W. S. (1). Oskarżony przyznał, że z uwagi na spożycie alkoholu nie pamiętał przebiegu zajścia. Fakt spożywania alkoholu znajduje potwierdzenie także w wyjaśnieniach oskarżonej K. J..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej K. J. jedynie w zakresie w jakim przyznała się do uderzenia butelką w głowę W. S. (1), a także co do zdarzeń poprzedzających te objęte aktem oskarżenia, a mianowicie wizyty u znajomych z oskarżonym, w barze, spożywania alkoholu, przyczyn opuszczenia baru. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w zakresie w jakim twierdziła, że z baru wyszła dopiero w momencie jak oskarżony szarpał się z pokrzywdzonym, a także co do tego, że nie zadawała uderzeń pokrzywdzonej albowiem w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków. Pokrzywdzona A. W. jak i W. S. (1) byli zgodni co do tego, że oskarżona zjawiała się w pobliżu pojazdu już w momencie kiedy oskarżony zaczął pokrzywdzoną, utrudniał jej wejście do samochodu. To właśnie zachowanie oskarżonej, uderzenie ręką bądź jakimś przedmiotem w tył pojazdu doprowadziło do tego, że W. S. (1) wysiadł z samochodu. Z kolei wyjaśnienia oskarżonej co do tego, że nie uderzyła pokrzywdzonej, pozostają w opozycji do konsekwentnych zeznań świadka A. W., iż została przez oskarżoną kilka razy uderzona pięścią w twarz. Pokrzywdzona wskazała w jakich okolicznościach do tego doszło. Wskazać w tym miejscu należy także na nielogiczność w wyjaśnieniach złożonych przez oskarżoną na rozprawie z których wynika, że „po uderzeniu butelką podeszła pokrzywdzona.... Uciekła do samochodu, zamknęła się. Ja za nią szłam, chciałam rozmawiać.” Wersja przedstawiona przez oskarżoną jest nielogiczna i pozostaje, jak już wyżej wskazano, w sprzeczności z zeznaniami świadka A. W..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. K. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym. Świadek wskazał wówczas, że jeszcze w czasie pobytu w barze widać było, że zarówno oskarżony jak i oskarżona spożywali alkohol i byli bardzo pobudzeni, jakby byli pod wpływem narkotyków. W tym zakresie zeznania świadka korelują z tym co wyjaśniła przed sądem oskarżona, że przyczyną wyproszenia z baru oskarżonego było jego agresywne zachowanie. Także z relacji pokrzywdzonych wynika, że zarówno oskarżona jak i oskarżony byli bardzo pobudzeni i agresywni. Z relacji świadka wynika, że kiedy wyszedł przed klub zobaczył młodego człowieka zakrwawionego, szarpiącego się z łysym mężczyzną, kobietę zamkniętą w samochodzie, krzyczącą oskarżoną. Świadek rozdzielił mężczyzn i czekał do przyjazdu policji. Przed sądem świadek zaśłaniał się niepamięcią, wskazywał, że oskarżony przed zdarzeniem zachowywał się normalnie. Zdaniem sądu świadek swoimi zeznaniami składanymi przed sądem nie chciał pograżać oskarżonych, których kojarzył jako klientów lokalu w którym miał zatrudnienie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków K. K. (2) i Ł. G.- funkcjonariuszy policji, którzy zjawili się na miejscu zdarzenia i wykonywali czynności z udziałem oskarżonych i pokrzywdzonych. Zeznania świadków pozwoliły na ustalenie jak zachowywali się oskarżeni w czasie interwencji policji.

Sąd podzielił stanowisko biegłego lekarza sądowego wyrażone w opiniach z dnia 14.10.2015r. i z dnia 30.10.2015r. dotyczące obrażeń jakich w wyniku zdarzenia doznali pokrzywdzeni albowiem opinie są jasne, zupełne, zostały sporządzone w oparciu o dokumentację medyczną przez osobę dysponującą fachową wiedzą w zakresie medycyny sądowej.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania w tym danym o karalności albowiem zostały one sporządzone w przewidzianej przez prawo formie, przez kompetentne podmioty, korzystały z domniemania autentyczności, ich prawdziwość nie był kwestionowana przez żadną ze stron.

W oparciu o zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonych A. Z. (1) i K. J. sąd ustalił, że oskarżeni w dniu w dniu 11 października 2015 r. ok. godz. 21.40 w T. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, publicznie i bez żadnego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego, zadając uderzenia pięściami po twarzy oraz butelką szklaną po głowie W. S. (1), spowodowali obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa, złamanie zęba 21, rany cięte okolicy skroniowej lewej, łuku brwiowego lewego oraz okolicy kąta ust po stroni lewej, narażając pokrzywdzonego na

naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, tj. wyczerpali znamiona występku z art. 158 § 1 kk. W tym przepisie spenalizowany został udział w bójce lub pobiciu. Przedmiotem prawnokarnej ochrony w przypadku tego przestępstwa jest życie i zdrowie człowieka. W nauce prawa karnego przyjmuje się, iż pobiciem jest czynna napaść dwóch lub więcej osób na inną osobę lub osoby, przy czym w zdarzeniu tym występuje wyraźny podział ról na napastników i napadniętych, natomiast jako bójkę należy rozumieć starcie co najmniej trzech osób, z których każda jest jednocześnie napastnikiem i broniącym się. Należy wskazać, iż karalny jest jedynie udział w tzw. niebezpiecznej bójce lub pobiciu, to znaczy w takim zajściu, którego intensywność oraz agresywność osób w nim uczestniczących stwarza bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym jako skutek należy w tym przypadku traktować stan bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub spowodowania ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu. Należy przy tym podkreślić, iż dla realizacji znamion tego przestępstwa nie jest konieczne wystąpienie skutku w postaci utraty życia lub skutków określonych w art. 156 § 1 czy art. 157 § 1 k.k. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zachowanie oskarżonych A. Z. (1) i K. J. wypełniło znamiona udziału w pobiciu. Każda z tych osób zadawała pokrzywdzonemu uderzenia, w tym oskarżona K. J. uderzyła pokrzywdzonego butelką w głowę, oskarżony A. Z. (1) zadawał uderzenia w twarz w tym uderzenie główką w twarz. Nie ma przy tym wątpliwości co do tego, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Powyższe wynika przede wszystkim z konsekwentnych w tym zakresie zeznań pokrzywdzonego W. S. (1), A. W., jaki i wyjaśnień oskarżonych. Działania poszczególnych współsprawców muszą mieć istotny, dopełniający się charakter, wspólnej realizacji znamion konkretnego czynu, zgodnie z przyjętym podziałem ról, przy czym podział tych ról, oparty na porozumieniu, może nastąpić *per facta concludentia*. Dla przyjęcia współsprawstwa ważne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując takie zachowanie jako swoje, nawet wówczas, gdyby osobiście nie wykonywał żadnych czynności czasownikowych przestępstwa. Niezbędnym elementem współsprawstwa jest porozumienie. Wystarczy porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania czynu. Ustawa nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany.

Analizując natomiast stronę podmiotową przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. należy wskazać, iż popełnić je można jedynie umyślnie, zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, iż oskarżony A. Z. (1) jak i K. J. obejmowali swoim zamiarem pobicie pokrzywdzonego, o czym świadczą podejmowane przez nich działania. Gwałtowność i rodzaj zadawanych przez nich uderzeń, miejsce zadawania uderzeń a także ich siła wskazuje, iż godzili się oni na to, że biorąc udział w pobiciu poprzez swoje zachowanie narażają pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty zdrowia. Nie ulega wątpliwości, iż uderzenie butelką w głowę, czy ciosy w twarz rękoma i z główki mogły doprowadzić do urazów zagrażających życiu i zdrowiu.

W oparciu o konsekwentne zeznania pokrzywdzonej A. W. i treść opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej Sąd uznał oskarżoną K. J. za winną tego, że w tym samym miejscu i czasie, publicznie i bez żadnego powodu, okazując rażące lekceważenie dla porządku prawnego, zadając uderzenia pięściami po twarzy A. W., naruszyła jej nietykalność cielesną, tj. za winną popełnienia występku z art. 217 § 1 kk. Naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z powstaniem obrażeń, jednakże musi mieć ono wymiar fizyczny". Należy podkreślić, że naruszenie nietykalności cielesnej może spowodować pewne zmiany na ciele człowieka (zasinienie, zadrapanie), jednak nie mogą one polegać na uszczerbku na zdrowiu, naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, o których mowa w art. 156 i 157 k.k. Kodeks karny jako przykład czynu stanowiącego naruszenie nietykalności cielesnej podaje jedynie uderzenie człowieka. (vide Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 9 sierpnia 2012 r., II AKa 137/12, LEX nr 1217652) Naruszenia nietykalności cielesnej polega na umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżona K. J. naruszyła nietykalność cielesną A. W. umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

Zdaniem sądu oskarżeni działali w warunkach występku chuligańskiego w rozumieniu art. 115 § 21 kk, a więc publicznie, bez powodu, okazując w ten sposób rażące lekceważenie wobec porządku prawnego. Przestępstwo pobicia określone w art. 158 § 1 kk i naruszenia nietykalności cielesnej z art. 217 § 1 kk ma charakter umyślny. Z zeznań

pokrzywdzonych wynika, że oskarżeni napadli na nich bez powodu, sami oskarżeni nie potrafili wyjaśnić logicznie swojego zachowania.

Ustalenie przez Sąd, że czyn, za który skazuje sprawcę miał charakter umyślny, popełniony publicznie i bez powodu, czym zmanifestowany został jego rażąco lekceważący stosunek do porządku prawnego, obligowało sąd do zakwalifikowania tego czynu jako występku popełnionego w warunkach czynu chuligańskiego, o którym mowa w art. 57a kk. Czyn przypisany oskarżonym popełniony został publicznie, albowiem oskarżeni pobili pokrzywdzonego W. S. (1) w miejscu ogólnie dostępnym, w pobliżu pubu P. i sklepu (...). Dla takiej kwalifikacji nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że czynu zarzucanego oskarżeni dopuścili się w godzinach wieczornych. Podobnie w przypadku czynu przypisanego K. J. polegającego na naruszeniu nietykalności cielesnej A. W..

Mając na uwadze to, iż kara stanowi przede wszystkim środek polityki karnej umożliwiający osiągnięcie celów represyjnych oraz prewencyjnych, w szczególności ma zapobiec ponownemu popełnieniu przez oskarżonych czynu zabronionego oraz skłonić ich do przestrzegania porządku prawnego Sąd wymierzył za przestępstwo z art. 158 § 1 kk oskarżonemu A. Z. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności a oskarżonej K. J. karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, i K. J. za przestępstwo z art. 217 § 1 kk karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W podstawie wymiaru kary powołany został przepis art. 57a§ 1 kk albowiem przyjęcie przez sąd, że sprawcy działali w warunkach występku o charakterze chuligańskim obligowało sąd do orzeczenia kary nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Orzekając wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności Sąd miał na względzie to, iż zastosowanie kary łagodniejszego rodzaju nie stanowiłoby adekwatnej reakcji na ich czyny, które cechowały się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, jak również nie zapewniłoby realizacji wobec oskarżonych celów kary, w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej.

Przy wymiarze kary oskarżonemu A. Z. (1) jako okoliczność łagodząca potraktowane zostało przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyrażenie skruchy. Okolicznością obciążającą była uprzednia karalność oskarżonego, działanie pod wpływem alkoholu, działanie w warunkach występku chuligańskiego.

Przy wymiarze kar oskarżonej A. W. jako okoliczność łagodzącą potraktowano częściowe przyznanie się do winy i dotychczasową niekaralność. Okolicznością obciążającą było to, że oskarżona działała w warunkach występku o charakterze chuligańskim i w chwili czynu była nietrzeźwa.

Sąd wymierzył oskarżonemu A. Z. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności. Z uwagi na brzmienie art. 69 § 1 kk warunkowe zwieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności było wykluczone. Aby w ogóle można było rozważać warunkowe zawieszenie wykonania kary sprawca w momencie popełnienia przestępstwa nie może być skazany na karę pozbawienia wolności. Analiza danych o karalności A. Z. (1) wskazuje, że na dzień 11.10.2015r. (data czynu) względem oskarżonego był wydany wyrok którym była wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności (k. 36). Abstrahując od tego, uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego nie pozwalałaby na wysnucie pozytywnej prognozy kryminologicznej względem oskarżonego wyrażającej się w przekonaniu, że bez wykonania kary pozbawienia wolności, oskarżony zacznie żyć zgodnie z prawem. Wręcz przeciwnie, wielokrotna karalność oskarżonego, prowadzi do wniosku, że tylko wykonanie kary pozbawienia wolności jest w stanie odnieść skutek w zakresie wychowawczego i prewencyjnego oddziaływania na oskarżonego.

Sąd wymierzył oskarżonej K. J. karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, stosując zasadę częściowej absorpcji z uwagi na bliski związek czasowy, podmiotowy i przedmiotowy między popełnionymi przestępstwami.

Podejmując decyzję w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonej K. J. kary pozbawienia wolności Sąd kierował się natomiast wskazaniem określonymi w art. 69 § 1 k.k. Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, oskarżona K. J. nie była dotąd karany sędownie, w związku z czym należy przyjąć, iż wystarczającym dla osiągnięcia w stosunku do niej celów postępowania, a przede wszystkim zapobieżenia

ponownemu popełnieniu przez nią czynu zabronionego będzie sam proces karny oraz wymierzenie jej kary pomimo braku jej efektywnego wykonywania. W przekonaniu Sądu wyznaczenie oskarżonej okresu próby trzyletniego - będzie wystarczające dla wykazania się przez oskarżoną stałą i konsekwentną wolą nie popełniania w przyszłości czynów zabronionych. Dodać należy, iż ewentualne ponowne popełnienie przez oskarżoną przestępstwa w okresie próby skutkować będzie, poza wszczęciem kolejnego postępowania, możliwością, a w niektórych przypadkach wręcz koniecznością, zarządzenia wykonania orzeczonej wobec niej w niniejszym postępowaniu kary pozbawienia wolności.

Sąd na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego A. Z. (1) do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. S. (1) kwoty 2250 (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt) złotych. Powyższa kwota wynikała z rachunków przedłożonych przez pełnomocnika W. S. (k. 89). Sąd ma świadomość, że kwota ta nie obejmuje szkody w pełnej wysokości albowiem przez dwa tygodnie pokrzywdzony pozostawał na zwolnieniu lekarskim, a co za tym idzie miał obniżone wynagrodzenie. W tym zakresie szkoda jednak nie została wykazana w niniejszym postępowaniu. Pozostałych roszczeń pokrzywdzony może dochodzić w postępowaniu cywilnym.

Obligatoryjnie na mocy art. 57 a § 2 kk sąd zobowiązał oskarżoną K. J. do zapłaty nawiązki na rzecz:

1. Pokrzywdzonego W. S. (1) kwoty 1.000 (jednego tysiąca) złotych (w związku ze skazaniem za czyn z art. 158 § 1 kk) ;
2. Pokrzywdzonej A. W. w kwocie 300 (trzystu) złotych w związku ze skazaniem za czyn z art. 217 § 1 kk;

Wysokość nawiązek w obu przypadkach determinowana była stopniem społecznej szkodliwości czynów, zawinieniem i wysokim stopniem złej woli oskarżonej, a także możliwościami zarobkowymi i majątkowymi oskarżonej.

Celem zwiększenia wychowawczego i prewencyjnego oddziaływania na oskarżoną K. J. sąd na mocy art. 73 § 1 kk oddaje ją w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i zobowiązał do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. Z. orzeczono na podstawie § 17 ust. 1 pkt 3 i § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2015r., poz. 1801)

Sąd zasądził od oskarżonego A. Z. (1) na rzecz A. W. i W. S. (1) po 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz od oskarżonej K. J. na rzecz A. W. i W. S. (1) po 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na podstawie art. 627 kpk.

zwalnia oskarżonych A. Z. (1) i A. W. od ponoszenia opłat sądowych i wydatków poniesionych w toku postępowania, wydatkami obciąża Skarb Państwa.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49 poz. 223 ze zmianami). W ocenie Sądu uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonych nadmiernym obciążeniem. Oskarżony A. Z. jest bezrobotny, niema prawa do zasiłku, nie uzyskuje dochodów, oskarżona K. J. pracuje jako salowa, osiąga najniższe dochody.